

Bibeln är en sagobok liksom

Koranen

Publicerad här den 5 februari 2015

I nyheterna häromdagen fick vi veta att alliansen med stöd av Sverigedemokraterna ska rösta igenom ett förslag om att tillåta skolavslutningar i kyrkan. Att det också ska vara tillåtet att då sjunga psalmer och be böner. Många kan nog tycka att det är ett bra förslag. Men är det så klokt?

Vi har religionsfrihet i landet. Alla kan ansluta sig till någon religiös församling. Föräldrar kan ta med sina barn till vilken kyrka, synagoga eller moské som helst. Men skolan ska vara sekulär. Där ska alla få plats. När skolavslutningar hålls i kyrkor där präster får medverka så utsätts eleverna för religiös påverkan.

Det måste vara skolans uppgift att sprida kunskap, inte vidskepelse. Frågan kunde ha aktualiserats när den hyllade matematik/NO-läraren Stavros Louka från TV-serien 9 A i en intervju i Sydsvenskan hävdade att evolutionsteorin är vår tids största bluff och att han trodde på bibelns skapelseberättelse. Men hans uttalande väckte inte någon större reaktion bland skolmyndigheter eller i massmedierna. Man ville, eller vågade inte, ta i denna heta potatis. Eleverna ska lära sig att tänka kritiskt. Men när det kommer till den religiösa tron gäller inte detta. Kristendomens budskap ska inte ifrågasättas.

Som prästson hade jag rikliga tillfällen som barn att fundera över alla orimligheter i den trosbekännelse som varje vecka läses upp i kyrkan. Forskningen lärde mig senare om den historiska Jesusgestalten. Och om hur nya testamentet tillkom och hur det tolkats och reviderats under årens lopp. Detta har bidragit till min övertygelse. Bibelns texter kan inte, som det påstås, vara Guds egna ord.

Den Gud som kan gripa in i människors liv och som man ber till och som man öser tacksägelse över i kyrkan finns inte. Ej heller finns det något liv efter detta. »Det kan du inte veta«, säger någon. Nej, det är sant. Men jag kan inte heller veta att det inte står en djävul med bockfot och horn i pannan bakom knuten. Men sannolikheten för detta är lika stor som sannolikheten för att Gud existerar och att det kommer ett liv efter detta.

Människan har i svåra stunder behov av trygghet och tröst. I alla tider har människor offrat till solgudar, regngudar, trägudar, stengudar och Asa-gudar. Vi vet nu att några sådana gudar inte fanns. Det var människorna som skapade sig alla dessa gudar. På samma sätt som man

nu skapat sig kristendomens Gud. Det är inte Gud som har skapat människorna. Det är människorna som har skapat Gud. Men att det finns ett behov av en någon som kan ge trygghet och tröst är inget bevis för att det finns någon sådan gud.

Miljontals människor kan i dag finna tröst i religionen. Är inte det bra? Jo. Men frågan är mera komplicerad. Jag har själv upplevt hur religionen också gjort livet svårare för människor. Jag minns hur jag som barn var rädd för Gud och rädd för att hamna i helvetet. En släkting till mig led av svåra plågor under sin sista tid i livet. Han fick för sig, att hans lidanden var det straff som han fått av Gud. Han kände svår ångest för vad som skulle hända med honom i livet efter detta, eftersom han inte hade trott på Gud.

Krigen mellan olika religioner har fört med sig omätligt lidande för människor. Korstågens krig mellan de kristna och »hedningarna« och krigen mellan protestanter och katoliker under trettioåriga kriget skördade otaliga dödsoffer. De halshuggningar, de våldtäkter och de självmordsbombningar med mera som i dag utförs av talibaner, av Islamska Staten (IS) och av Boko Haram med flera ödelägger ofattbart många människors liv. Allt detta sker i religionens namn.

Dopet, söndagsskolan, aftonbönen, bordsbönerna, morgonbönerna i skolan, kristendomsundervisningen, konfirmationen, husförhören, vigseln och begravningsakten. Om en lögn upprepas tillräckligt många gånger så blir den till slut en sanning. På det sättet har man fått ett folk att tro på Gud och ett liv efter detta. En liknande hjärntvätt lär också har använts inom islam och andra religioner. Frågan är varför?

En förklaring gav den franske lantprästen Jean Meslier, som levde på 1700-talet. Denne omvände sig till ateismen och skrev i sina memoarer, att »religionen är ett påfund av de rika i syfte att förtrycka de fattiga och göra dem maktlösa«.

Mycket tyder på att Meslier hade rätt. Inledningen till syndabekännelsen till exempel: »Jag fattig, syndig människa, som med synd född«. Eller Luthers förklaring: »Vi skola frukta och älska Gud, så att vi icke förakta eller förtörna våra föräldrar och herrar, utan hålla dem i vördnad, tjäna dem, lyda dem, älska dem och hava dem för ögonen.«

Med helvetet som piska och himlen som morot formades undersåtar, som utan att knota gav sina pengar och sina liv i herrarnas krig. Så formades också en arbetarklass som ödmjukt slet för svältlöner i förhoppningen om den pie in the sky, som Joe Hill diktade om.

Det är genom löftena om paradiset och hoten om helvetet efter döden som de stora trossamfundet kunnat växa till och få så många anhängare. Man vågade inte annat än att tro på den Gud som kyrkorna utmå-

lade. Ju fler anhängare som knöts till religionerna, desto mer av makt och rikedom samlades hos de religiösa ledarna och de världsliga her- rar som stödde dem. Här ligger roten till religionskrigen. »Du ska inga andra gudar hava jämte mig«, lyder första budet. Det är samma bud som IS nu rättfärdigar de grymma avrättningarna av »otrogna« med. Det lär inte vara lätt att få dessa fanatiker att överge övertygelsen att det är just deras version av Gud som är den enda rätta. Det blir inte lättare om vi själva bidrar till att våra ungdomar blir övertygade om att det är kristendomens version av Gud som är den enda rätta.

I dagarna får vi veta att ett par hundra svenska ungdomar anslutit sig till IS efter att ha utsatts för religiös påverkan. Det borde vara en ange- lägen uppgift för skolan att inte bara förhindra spridningen av religiös propagandan utan också att motverka den. Detta oavsett av vilken religion det gäller och oavsett om propagandan sker under skolavslut- ningar eller under lektioner.